Здоровенькі були!

З Дніпра, що в Каховку веде пароплави,
З зеленого Києва, Львова, Полтави,
Від синіх Карпат і донецьких забоїв,
Від тисяч прославлених наших героїв,
Від сіл, що огнями й садами цвітуть —
З земель українських, де в щасті живуть
Творці гідростанцій і нив сіячі, —
Поклін і привіт вам,
Брати-москвичі!
Сердечний привіт! Здоровенькі були!..
Ми радість в піснях до Москви привезли!..
Чудова пора на Вкраїні сьогодні —
Цвітуть і сади, і таланти народні!
Про землю радянську, що сильна й багата, —
Співають в полях українські дівчата!
Про мир на землі, про діла молодецькі —
Співають завзято ансамблі донецькі!
Про наше братерство могутнє й велике —
Про дружбу з народом російським навіки,
Про Сталіна батька, про тебе, Москва, —
Радянська моя Україна співа!..
Співає, бо нині — куди не поглянь ти! —
Зростають і квітнуть народні таланти:
Таланти в роботі — таланти в культурі!
Такі українці тепер по натурі!
Олекса шахтар і Марія вагарка —
У клубі на сцені — Карась і Одарка.
Петро, що над бджолами влітку не дише, —
В газеті сатиру на Трумена пише.
Андрій, що гордиться званням тракториста, —
Співа про Каховку сильніш од артиста.
Петренко Василь, сталевар придніпровський, —
Чита «Хорошо!», як читав Маяковський!..
Ідуть із них кращі в театри столичні,
У консерваторії, в школи музичні,
В поезію, в прозу... До цього походу —
Стає усе більше талантів з народу!
Вони й на декаду в Москву прибули.
Привіт вам від них!
Здоровенькі були!
Разом з Паторжинським, із Гнатом Юрою,
Із Шумським, Ужвій, що чарують нас грою —
В театрах, у клубах — сільських, заводських, —
Ростуть тисячі послідовників їх!
В один ешелон — вже повірте мені! —
Не вмістите й наших письменників! Ні!
Не вмістите (прямо кажу, без секретів!)
І в десять вагонів самих лиш поетів.
Потрібно не менш півгектарного воза,
Щоб в нім умістилась зростаюча проза.
Про критику ж — так вам скажу, читачі:
На жаль, її вмістиш в однім «Москвичі»
Та знаєм — і тут наші сили зростуть...
Наш путь у майбутнє —
Це творчості путь!
І щиро вас прошу: як знайдеться час,
То ви приїжджайте у гості до нас!
Побачите, як ростемо ми повсюди,
Які роботящі, веселі в нас люди
І як на Вкраїні Радянській сьогодні
Оновлюють землю таланти народні!
Оновлюють рідні міста і лани
На страх і погибель акулам війни,
На радість і щастя Вітчизні труда,
Де пісня крилата дзвенить молода!
...У вік Комунізму — з тобою, Москва! —
Іде Україна моя трудова!

Привітання Перця записав
Степан ОЛІЙНИК.

Перець

№ 11. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

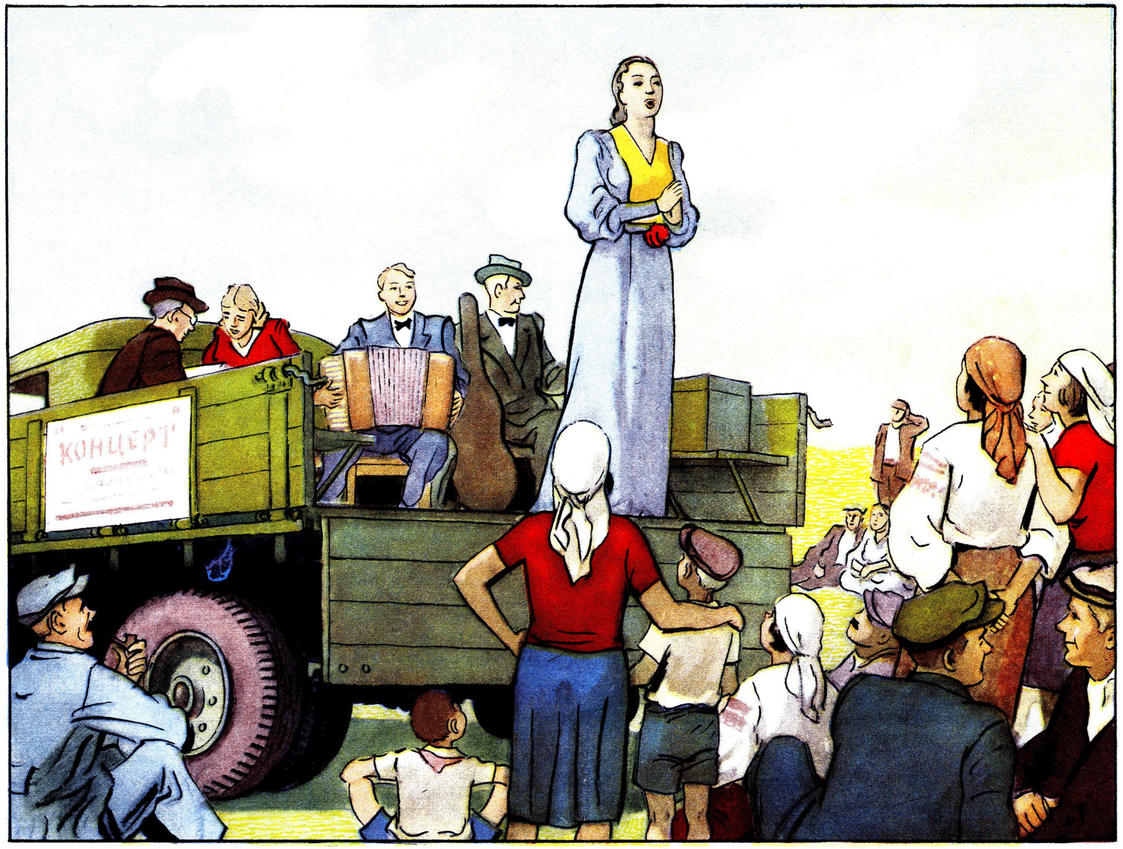

— Ця артистка почуває себе у нас, як дома!
— Ще б пак! Вона ж родом із нашого колгоспу.

Остап ВИШНЯ

ТАЛАНТИ

КІЛЬКА років тому теплого весняного вечора сиділи ми в одному мальовничому селі на Полтавщині в садочку біля хати.

А садки цвіли! Ой, як же ж садки цвіли!

Небо, розуміється, було зоряне... І місяченько, розуміється, блідолиций був на небі... І хрущі, розуміється, гули над вишнями.

Соловейко все те бачив та все співав: «Тьох, тьох, тьох!»

Усе, як слід...

Надійшли дівчатка — молоденькі вчительки.

Ми ж знаємо, що коли три українці вкупі, — то це вже хор.

А тут було цілих п'ять: дві дівчини, два парубки та один уже вроді дід.

Ясно: капела. «Думка» не «Думка», а що капела — факт!

Дід хоч і не дуже з голосом, а проте гуде. Обов'язково гуде.

Ну, розуміється, зразу ж:

«На вгороді верба рясна-а-а!»

Пізненько вже було: десь біля дванадцятої...

Коли ось з-за бузкового куща дівчаче:

— Доброго вечора вам! Співаєте?

Стоїть перед нами щось таке чорне-чорне, чорніше від темної ночі.

Обличчя в пилюзі, в мазуті, біліють тільки зуби та блищать очі.

— О, Галю! — наші дівчата до неї. — Звідки це ти?

Оте чорне, що виявилося Галею, не сіло, а ніби аж упало на траву:

— Ох, і втомилася ж! Доорювала! Дала слово, що сьогодні закінчу ниву! І закінчила!

— Так оце ти прямо з трактора?

— Еге!

— Так ти ж не на цім кутку живеш!

— Пісню почула! Не витримала! Співати хочеться!

І зразу високим, чистим-чистим сопраном як заведе:

«Посі-я-ла огірочки...»

Галя — трактористка місцевої МТС.

— То — наш соловейко! — так усі її називають.

Оре на зяб — співає, культивує пари — співає, сіє — співає, тягне комбайна — співає...

Голова колгоспу, дивлячись на стіну озимої пшениці, підкручує було вуса й усміхається:

— Аж співає та наливається наша озимка! На співочих парах сіяна. Галя і на зяб орала, Галя й культивувала, Галя й сіяла! Галя й коситиме! А потім, як уже зерно в засіках, прийдеш, прислухаєшся, — а зерно ніби аж видзвонює в коморі! Співоча пшениця!

А Галі тій ішла тоді дев'ятнадцята весна!

І отож, дивіться: цілісінький день на тракторі (слово дала дорорати!), іти б ото відпочивати, — так ні, пісню почула, не витримала, на другий куток подалася і зразу: «Посі-я-ла огірочки»...

Вже сіріти почало на небі, підхопилася Галя:

— От і відпочила! Побіжу, вмиюся, годинку полежу, — бо взавтра ранесенько на роботу!

І побігла...

Ви гадаєте, що тихо побігла? Де там?! Через усе село бігла, і весь час було знати, де біжить Галя, бо за Галею всю дорогу пісня бігла.

Де тепер та Галя?

Може на тракторі й досі співочі пари обробляє, а може в народному хорі... «Дівчини переяславки» виводить, а може в

Дружні шаржі В. ЛИТВИНЕНКА та В. ГЛИВЕНКА

Фейлетон пера

В МОСКВУ! В МОСКВУ!

Увага! Говорить ПЕРЕЦЬ. Наш мікрофон поставлено на пероні Київського вокзалу. Ще раз увага! Сьогодні в Москву на декаду українського мистецтва та літератури виїздять видатні майстри української культури. Чуєте шум пропелера? То не спізнився, як бачите, до від'їзду **О. Корнійчук**, академік і драматург, голова Спілки радянських письменників України. Він прилетів з чергового засідання Ради Миру, з Копенгагена. І в повітрі, і на землі, і на воді — у своїй великій громадській і літературній діяльності він завжди на висоті. Літак у нього — нової конструкції — «Голуб»... Високо на своєму творчому доробкові сидівши, під'їздить поет **А. Малишко.** Пильно він «За синє море» поглядає: «Розберемося, мовляв, де друзі, де вороги! Кого бити, кого любити!». Поет-академік **Павло Тичина** — ліру свою несе. Струни в ліри з нового матеріалу: з ніжної сталі, або з сталевої ніжності... Струни ті друзів голублять, а «всіх панів до 'дної ями» заганяють. З «тигровою шкурою» Руставелівського «Витязя» іде **Микола Бажан.** У руках у нього «Клятва», що «Англійські враження» це ще не все, ще буде дещо для капіталістів і паліїв війни. «Славен мир»! — вигукує поет і партизан **Платон Воронько.** А як пани не схотять миру, — так хай такі пани пам'ятають, що «Я той, що греблі рвав, а не сидів у скелі». Великою темою об'єднані, козаки йдуть — **Н. Рибак** та **Л. Дмитерко,** твердо пам'ятаючи, що «Переяславська Рада» — це ж і есть. «Навіки разом»... — А через те й «Велика рідня» в нас виросла, — каже **М. Стельмах. В. Собко** вітає побратима **В. Некрасова,** обидва-бо вони знають, що «В окопах Сталінграда» народилася «Запорука миру»... Вийшов «На-гора» співець Донбасу **П. Безпощадний,** що здобуває теми для своїх віршів таки справді на глибоких під землею горизонтах. За ним поспішають наші славні садівники **В. Сосюра** та прапороносець **О. Гончар.** «Микита Братусь», бачите, які яблука вихохав, а все для того, «Щоб сади шумілі».

консерваторії на Марію Іванівну Литвиненко-Вольгемут чи на Зою Михайлівну Гайдай виспівується...

І дивись, колись такої Тані Ларіної чи Наймички у столичній опері «виведе», що й Марію Іванівну перевольгемутить чи Зою Михайлівну перегайдаїть...

Вони такі, наші Галі-трактористки або Лесі-в'язальниці чи Оксани-ланкові...

Була ж собі така Дарина Прохоренко на Маловисківському цукрозаводі. Жила собі, працювала вагаркою, співала, брала участь у художній самодіяльності... А приїхала до столиці на республіканську олімпіаду та як заспівала: «Там, де Ятрань круто в'ється», — так і загуло-зашелестіло в залі столичного театру, а журі почало соватися:

— І де ти таке взялося голосисте?

Ну, вже й не пустили Дарину додому, вже співає в республіканському народному хорі...

Та хіба тільки сама Дарина? Скільки їх есть таких солов'їв народних — і серед дівчаток, і серед хлопців... І щастя їхнє, що за радянської влади вони народилися: було б їхнє бажання, — їм і музичні школи, їм і консерваторії, їм і педагоги.

— Учись! Співай! Народові співай!

* * *

Радянський народ співає... І хором, і соліруе...

Та не тільки співає, а й танцює, і спектаклі ставить, і в оркестрах грає, бере участь в агіткультбригадах...

Тисячі серед народу різних майстрів, художників-самоучок, авторів народних творів і т. ін.

На Радянській Україні зареєстровано біля мільйона учасників художньої самодіяльності...

Співають, танцюють, на різних музичних інструментах грають, малюють, вирізують, ліплять — і діти, і юнаки, і хлопці, і дівчата, і жінки, і чоловіки, і бабусі, і старі діди...

23.000 самих тільки драматичних гуртків, де бере участь понад 310.000 чоловік аматорів... А з аматорів частенько виходять Амвросії Бучми, Юрії Шумські, Гнати Юри, Наталії Ужвій.

Трішки статистики... Драматичних «самодіяльників» тепер ми, значить, маємо 310.000...

Років через декілька ми їх матимемо не менш, як мільйон.

Статистика (наша!) доводить, що Амвросій Бучма, чи Юрій Шумський, чи Гнат Юра, — один із них, — виростають із багатьох аматорів драматичного мистецтва.

Отже, за кілька років ми таки матимемо, крім тих, що вже есть, — ще «новенькі» і А. Бучми, і Ю. Шумські, і Г. Юри.

Ми не знаємо точно, скільки жінок бере участь у самодіяльних драмгуртках, але ми повинні обов'язково мати, крім нашої шановної, симпатичної Наталії Михайлівни, ще, ще та й ще таких, щоб сама Наталія Михайлівна сказала: «Єсть!»

Що більше, то краще!

І як же гаряче вітатимемо ми кожного нового А. Бучму, Ю. Шумського, Г. Юру, Н. Ужвій!

* * *

Ми зупинилися на драматичних гуртках, бо, як казав Кузьма Прутков, «нельзя объять необъятное».

А наші симпатії і наш уклін, і привіт усім талантам народним: і співакам, і танцюристам, і музикантам, і художникам, і різьбярам, і скульпторам, і авторам словесної творчості — всім, всім, всім! Бо вони збагачують культуру народу нашого, бо їхні таланти, їхня робота йде на славу радянської нашої Батьківщини, більшовицької нашої партії, великого нашого Сталіна.

Хай квітнуть народні таланти!

Хай із краю в край могутньою хвилею перекочується та лунає:

Слово Сталіна між нами,
Воля Сталіна між нас.

Сюрприз

З освітлених вікон клубу артілі «Промінь» линуть чарівні для слуху аматорів звуки, від яких завмирає серце і в грудях з'являється приємний холодок хвилювання.

«До-ре-мі-фа-соль-ля-сі-до»...

О! Яка мати при цих звуках не відчинить вікна свого і, прислухавшись, не промовить: «Це ж і мій Тарасик там на кларнеті вчиться!»..

А дівчата? Чи ж є в колгоспі «Промінь» хоч одна дівчина, що змогла б у такий час усидіти дома й не побігти до колгоспного клубу? Ні! Немає такої дівчини в колгоспі «Промінь»!..

Не радують ці звуки тільки Остапа Денисовича Бублика. Вони нагадують йому, що при клубі є оркестр, який вимагає коштів на всякі там баси і контрабаси, на бубни й пищики... Мало того! Ще й драмгурткові різну бутафорію подавай! І цього їм мало! Гуртківці-аматори насідають на голову колгоспу Остапа Денисовича Бублика — будуй новий клуб!

Ось і сьогодні у старому тісному клубі розігрується батальна сцена. Щільно оточили аматори Остапа Денисовича і з усього того галасу, що здіймається навколо, він одразу схоплює знайомий мотив: новий клуб! Марина умудрилася навіть всунути йому в руки величезний букет квітів з пишною стрічкою: «Нашому шановному Остапові Денисовичу за прихильне ставлення до художньої самодіяльності»...

— Я не потерплю підлабузництва! — відбивається Остап Денисович. — Забери геть свого пахучого віника!

— Ніякого підлабузництва! Це аванс за батьківське піклування про культуру нашого села.

— Ти не під'їжджай, — гарячиться Остап Денисович. — Так оце й почнемо тринькати на вас гроші! Коли б ще грали, як справжні артисти! От хоч би й ти, Марино... Яка з тебе артистка?! А Микола? За столом з ложкою він артист!

Ех, дав тут трошки маху Остап Денисович! Мов ужалений підскакує Микола і в очах його — гнів:

— Як керівник музгуртка і трагік, я за свої дії не ручуся! — вигукує Микола й, підождавши, поки Левко-контрабас і Михайло-флейта схоплять його за руки, пручається й трагічно проголошує: — Я сьогодні когось уб'ю!

— Но-но! — застерігає його Остап Денисович. — Це тобі не на сцені!..

Ні! Краще б не з'являтися Остапові Денисовичу на очі гуртківцям! Тепер на нього наступає сама Степанида Пилипівна Швидка, голова сільської Ради. Загримована під Наталку Ковшик з «Калинового гаю», вона влаштовує йому на клубній сцені драматичну сцену:

— Опортуніст!.. Бюрократ!..

Остап Денисович знає, що це слова з її ролі, але все ж неприємно якось. Схоже на підрив авторитету... І він залишає поле битви, кинувши на прощання слова, які ніби громом вражають гуртківців:

— Грати б навчились, перше ніж говорити про новий клуб...

Завклубу Карпо Орлик потрясає кучерями і від хвилювання починає говорити віршами:

О грім небес! Не бачити нам клубу,
Аж поки Бублика як слід не пропечем!..

* * *

Дзвінок з району був для Остапа Денисовича приємною несподіванкою. До них їдуть артисти обласної філармонії! Це тобі не Карпо з Мариною, й не Левко із Степанидою!.. Тільки чого б ото їхати представникові з області? Так і подзвонили: разом з артистами приїде представник обласного відділу культосвітніх установ. Е!.. Це вже щось не теє...

Остап Денисович вирядився в нову вишивану сорочку, підперезався червоним шовковим пояском з китицями.

— Степанидо Пилипівно! — поважно говорив він голові сільради. — Передай своїм задерикуватим гуртківцям, що я їм готую сюрприза. Сьогодні до нас філармонія прибуде... От ви й зможете повчитись, як по-справжньому грати треба...

Остап Денисович помітив, як Степанида Пилипівна ховає посмішку, і подумав: «Ти в мене засмієшся! Я тобі так просто «бюрократа» й «опортуніста» не забуду»...

Увечері хлопчаки подали довгожданий сигнал:

— Їдуть!..

Першим зійшов з машини бородатий чоловік з великою лисиною на голові, в окулярах і з портфелем у руці. Зразу видно — представник! А артистів Степанида перехопила і повела прямісінько до клубу. І як вона встигла?..

— Здрастуйте, товаришу Бублик! — трохи шепеляво привітався представник. — Як поживаєте?

— Живемо не горюємо, хліба не купуємо! — пожартував Остап Денисович.

— Приємно, приємно! — сказав представник.— Ну, розказуйте, показуйте свої багатства.

Знав, видно, представник, яку струнку душевну зачепити в Остапа Денисовича. Голова, хоч і скромний, а успіхами колгоспу любить похвалитися.

Загинає Остап Денисович пальці:

— Урожай по 20 центнерів на круг — це вам раз! Мільйон триста тисяч на рахунку — два. А який ми свинарник збудували! Палац! Такого свинарника ви ніде в області не побачите — це три. А наш водогін, а теплиці! Бути в нас і не побачити наші теплиці?! Ні, цього моя душа не витерпить. Ходімте до теплиць!

— Стривайте! — спинив представник. — Ви жодного пальця не загнули на клуб, наприклад. Як у вас тут колгоспна самодіяльність? Хто ваші найкращі артисти, співаки, музиканти?

Поскучнішав трохи Остап Денисович.

— Гм!.. Як вам сказати? На сьогоднішній день особливих талантів у нас не помічено... А, знаєте, — раптом дипломатично закидає він, — у таку погодку здорово карасі ловляться! Ех, і славна ж штука карасики в сметані, та ще як перед тим вишнівочки випити!..

— Можливо, — чомусь без ентузіазму погоджується представник і веде своєї. — А от цікаво знати, коли ви збудуєте новий клуб? Є у нас багато скарг, що не хочете ви будувати хорошого клубу, товаришу Бублик, не цікавитесь культурою села...

Піт проймає Остапа Денисовича...

Але опустимо, опустимо завісу над цією сумною сценою!..

* * *

...Клуб був переповнений. Остап Денисович нарівні з усіма кричав «біс», ляскав у долоні і хвалився бухгалтерові Іванові Хомовичу, своєму сусіду справа: «Чуєш, як співають! Це тобі не колгоспні артисти!».

На початку другого відділу концерту вийшов конферансьє й оголосив:

— Наш хор виконає зараз пісню «Ми комунізм будуєм». Слова Марини Скрипченко, музика Миколи Вернидуба.

— Що?! — аж підскочив Остап Денисович і, сам собі не повіривши, тихо перепитав діда Свирида, свого сусіду зліва: — Як він сказав?

— Каже: слова Марини, а музика Миколина,— відповів дід Свирид. — Діла!

Остап Денисович не витримав:

— Де представник? Я йому зараз про це заявлю!

Перед закінченням концерту Остап Денисович потихеньку встає з свого місця й пробирається за лаштунки. Завіса вже опустилася. Представник стоїть на сцені, розмовляє про щось з артистами.

— Товаришу представник...

— Давайте швидше завісу! — вигукує раптом одна з артисток. — Заключний номер нашої програми сам у руки проситься!

Завіса підноситься, і перед глядачами розігрується найцікавіша й найвеселіша сцена. Артисти філармонії знімають свої парики, витирають грим і... всі пізнають своїх хлопців і дівчат! Левко, Михайло, Марина, Микола, Раїса, Галина!.. Ого! На сцені вже мабуть чоловік сорок, і всі вони обступили Остапа Денисовича, сміються, розпитують, чи талановито грали, чи добре співали. Він хоче щось сказати представникові, але той спокійнісінько відриває свою бороду, стягає парик, з-під якого розсипається кучерявий чуб... Та то ж Карпо Орлик!..

От тобі й сюрприз!

— Це що таке? Натяк? — грізно питає Остап Денисович і густо червоніє. Але, озирнувшись навкруги, побачивши веселі обличчя односельчан, почувши, як увесь зал аж вирує від сміху й оплесків, голова зрозумів — це таки справжній натяк.

Остап Денисович витирає чоло.

— А ви здорово граєте, — каже він гуртківцям, посміхаючись. — Іване Хомовичу! Скільки я казав тобі, щоб ти теє... ну, склав кошториса на новий клуб! Не казав хіба? Ти дивись, яка оказія! Значить, збирався сказати. Так ти... теє... завтра й починай.

— Якщо хочете, Остапе Денисовичу, — каже, хитро посміхаючись, Карпо, — в ту неділю підемо з вами карасиків ловити...

Отаку шпильку підпустив!

* * *

У день відкриття нового клубу — краси й гордості колгоспу «Промінь»! — після великого концерту аматори влаштували товариську вечерю. Серед інших страв і напоїв були й карасі в сметані, й вишнівочка...

Спеціально для Остапа Денисовича!

Ю. ЛАПАЙ.

м. Хорол, Полтавської області.

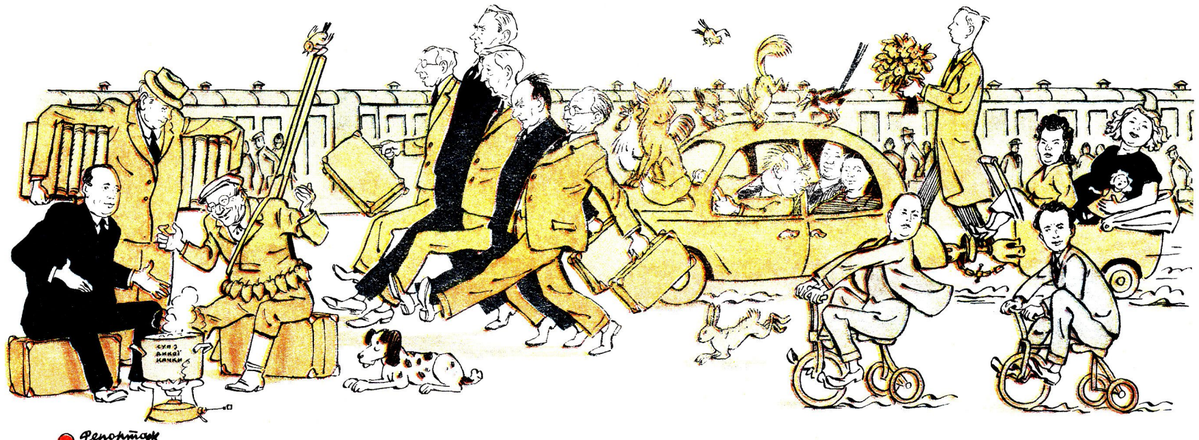

Там же **Остап Вишня** примостився «Суп з дикої качки» варити, щоб «Юрка Крука», чи то пак **Петра Козланюка**, почастувати, а **Максим Рильський** — і академік, і поет, і перекладач, і мисливець — він такий «обтомлений», що й ложки не може взяти. А стара гвардія— **Ю. Смолич, Ю. Яновський, І. Кочерга, А. Головко, П. Панч** — бачите, як молодо марширує: «Раз-два! Раз-два!». **О. Копиленко** — влетів на перон просто на машині, підхопивши з собою дитячих одноперців **Ю. Збанацького** та **Н. Забілу.** На візку — **М. Познанська** та **О. Іваненко,** а поруч «натискують на педалі» **В. Бичко** та **І. Нехода.** Завжди високий і фізично, і принципово, з букетом квітів од письменників за нелицеприятну критику іде **Л. Новиченко.** А як бадьоро, з гострими перами, крокують в ногу з усією літературою друзі-одноперчани **С. Олійник, Д. Білоус** і **С. Воскрекасенко...** Одноперчани тільки на малюнку позаду, а в літературі вони завжди в перших лавах.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

В СТЕПАХ УКРАЇНИ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА та БЕ-ША

Пісні народні на мотиви міжнародні

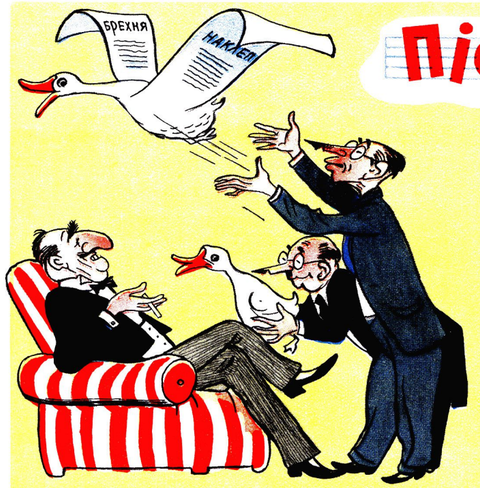

Не принеси пану вутки,
Не вклонися низько,
То дасть тобі в морду,
Щоб не стояв близько.

В місяці іюні випала пороша,
Тим дід бабу полюбив, що баба хороша.

Американські палії війни перетворюють Ізраїль на базу антирадянської агресії. **(З газет).**

Їхала Хима
До Єрусалима.
Возок скрегоче,
Хима регоче.

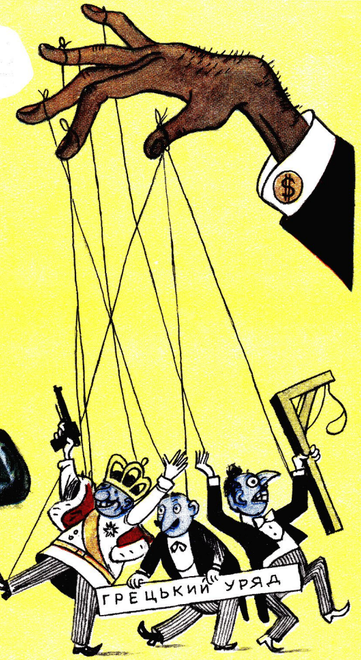

Гоп, мої гречаники...

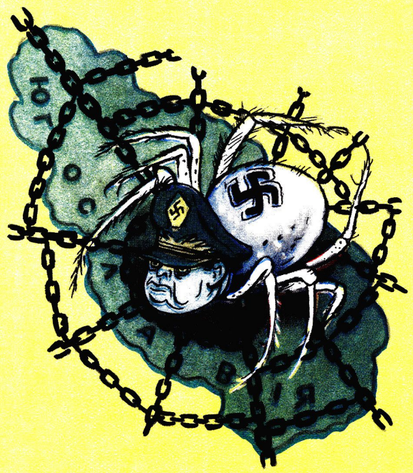

Павук сірий, волохатий,
Павук хижий, головатий
Павутину снує в хаті...

Піди к чорту, убирайсь, убирайсь,
Коло воріт не мотайсь, не мотайсь!

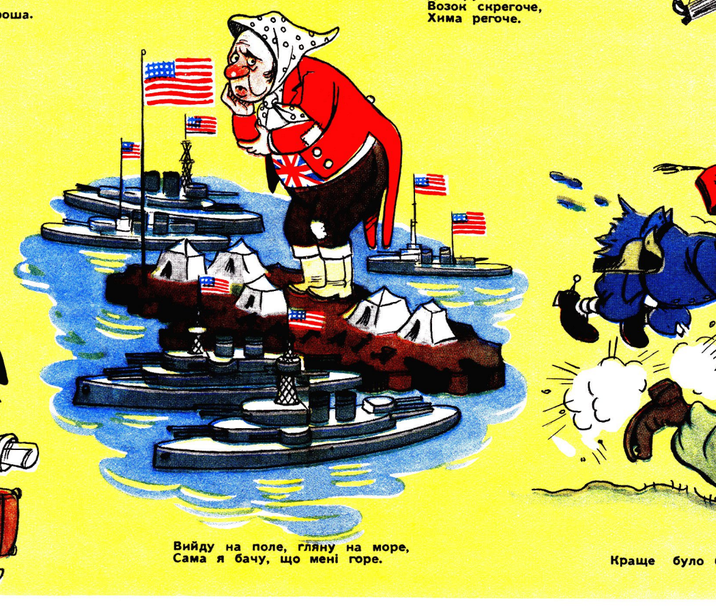

Вийду на поле, гляну на море,
Сама я бачу, що мені горе.

Краще було б, краще було б не ходить...

СОБАКА КАЗИТЬСЯ ОД ЖИРУ, А ЧЕРЧІЛЛЬ—ОД МИРУ

(НОВІ НАРОДНІ ПРИКАЗКИ ТА ПРИСЛІВ'Я)

Сила миру не в зброї, а в людях доброї волі.

Якби тому трясця, кому війна— щастя.

Трумен богу молиться, а чорту поклони б'є.

Атлантичний союз — як гнилий гарбуз.

Заробить Херст осиковий хрест.

Лондон і Вашінгтон брешуть в один тон.

Не так воно робиться, як панам хочеться.

Собака казиться од жиру, а Черчілль — од миру.

Тіту-собаці висіть на гілляці.

Наш Іван Форрестолу тільки приснився — і то пан сказився.

«Голос Америки» — з брехні туленики.

Чан Кай-ші на Формозі, як блосі на морозі.

Гітлер-капрал всю Європу обідрав і сам без шкури остався.

Не тоді туши, як вже горить, а як ще дума палить.

Гітлер в пеклі скуча за Еттлі.

Що таке Америка, спитай у Каленика: їздив по гроші, а привіз гниди й воші.

Сателіт — це значить: сідай верхи, бий і їдь.

Американський рай: хто сильний — обдирай!

Не носись з вогнем, бо й сам опечешся.

Як не їли нашого сала — хай не заїкуються, бо скоштують — довго одрижка братиме.

Якби тому, хто кричить про війну, та кістка в горло.

Записав учитель Михайло МАСЛО по селах Шрамківського району на Полтавщині.

К. ЖУРБА

РЕЛІКВІЯ

Виконком Міжнародної організації журналістів вимагає притягти до відповідальності, як злочинних пропагандистів війни, тих журналістів, які своїми продажними перами допомагають паліям війни.

Твіст і Сміт — писаки, що завзято
Разом з Херстом виють про війну, —
По шматку вірьовочки на брата
За велику здобули ціну.

Кажуть, на вірьовочці тій самій
У Нюрнберзі Ріббентроп висів.
Кажуть, що вірьовка — з чудесами,
Може ощасливить паліїв.

Даром гроші сіють, безумовно,
Шукачі реліквій дорогих, —
Прийде час і зовсім безкоштовно
Знайдеться вірьовочка для них!

м. Чернігів

Євген БАНДУРЕНКО

ВИПАДОК В ЗООПАРКУ

Це у Франції було.
В Гаврі чи Тулоні
Тато звірів захотів
Показати доні.

В зоопарк вони прийшли,
Тільки — що за диво?
Рев зчинився там такий —
Просто неможливо.

Рев, і гавкіт, і виття,
Аж мороз по шкірі —
Показилися чи що
Там сьогодні звірі?

Розібралися, аж ні:
Не виття звірине —
Остогидлий «Голос США»
З гучномовців лине.

Затикає вуха люд,
Геть із парку мчиться,
Забивається в кутки
Звірина і птиця.

Лиш осел один стоїть,
Розпустивши вуха,
В зоопарку тільки він
Той концерт і слуха.

Задивилася мала
На мару вухату...
— Хіба музику осли
Розуміють, тату?!

Розсміявся батько тут,
Донечці сказавши:
— Не дивуй! Осел осла
Розуміє завше.

м. Одеса.

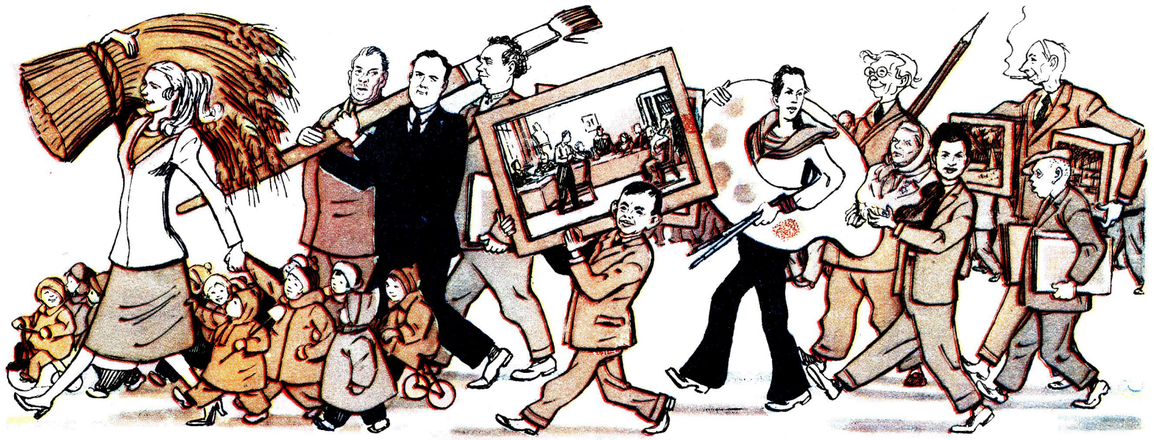

Репортаж пера

Підійшли на перон майстри українського образотворчого мистецтва. Попереду, оточена веселими дітлахами із своєї «Весни», поспішає їхня тьотя — лауреат **Тетяна Яблонська,** вона діткам і «Хліб» несе, хоч і довела всім, що живе вона не єдиним «Хлібом». За нею угинається під пропорційним до своїх полотен пензлем **М. Хмелько.** Поруч, милуючись із творів своїх учнів, солідно шествують народні художники **О. Шовкуненко** та **В. Касіян. С. Григор'єв** демонструє художньо-математичний фокус, як «Двійку» можна оцінити на п'ятірку, а за ним чорноморець **В. Пузирков,** майстер з глибокого моря випливати на художню височінь. Молодий скульптор **О. Ковальов** з любов'ю несе бюст майстра високих урожаїв О. С. Хобти. Молодий майстер несе старого майстра... **О. Козюренко** загострив олівця: «Бережіться, палії війни, проколю!». Народний художник СРСР **А. Петрицький** захопив тільки два макети оформлених ним спектаклів, бо всіх не збереш, а **А. Резниченко** до поїзда йде, аж «Земля гуде», що її він так талановито ілюстрував.

На пероні — майстри сцени. Ми бачимо тільки авангард славної армії працівників театрального мистецтва. Попереду в парі йдуть Одарка **Литвиненко-Вольгемут** та Карась Іванович **Паторжинський.** На жаль, на малюнку не можна передати найкращого, що є в них — їхніх голосів. На коні **М. Гришко** — виконавець ролі Богдана Хмельницького в опері К. Данькевича. Зі своїми театрами ідуть **Г. Юра, К. Хохлов, М. Крушельницький** і славний ветеран нашого театру **М. Мар'яненко,** далі **Б. Тягно.** Театри в надійних руках! Дружно крокують **А. Бучма** та **Ю. Шумський.** Безліч ролей втіливши на сцені, вони, старші досвідом, завжди молоді талантом. За ними — **Н. Ужвій.** Талант її цвіте, як калина, гілку якої несе вона в руках. За нею йде артистка з малим сценічним досвідом, але великим артистичним обдаруванням **О. Кусенко.** З букетом квітів від прихильників її таланту йде артистка **В. Любарт. Ю. Тимошенко** (Тарапунька) і **Ю. Березін** (Штепсель) замикають цю групу. Один, як бачите, високий, другий, як бачите, низенький, а талант у них значно більший за середній арифметичний...

Репортаж пера

С. КОВАЛЕНКО

ПОЕТ

Товариші письменники й поети!
Про мої стахановські «секрети»
Писали і журнали, і газети —
Ось так, мовляв, Омельченко Сазон
У полі виконав дві норми за сезон;
Отак він догляда свою машину,
Отак цінує кожную хвилину...

Здається, досвід мій уже цілком узято
Хронометром і фотоапаратом,
Людиною з чорнильним автоматом.

Та ні! Лишився ще один «секрет».
Товариші і я — поет.
І я люблю співати —
Сторінку гарну,
Стогектарну,
У полі лемешами написати...
Та так, щоб пригорнувсь рядочок
до рядка,
Щоб почерк мій пізнали з літака,
Щоб мій високий, безогрішний, стиль
Вгадали і Левко, і Галя, і Василь,
Щоб згодом похвалили молодиці
Нові видання жита і пшениці,
Доповнені І Лисенком, і мною,
І досвідом Героя-ланкової.

І я з чуттям Сосюри і Тичини
Частенько слухаю щасливий сміх дитини.
Дзвінкий, як серебро, дівочий спів,
Могутній, нескінченний хор дубів,
Дуети лісосмуг з хорошими житами,
Високе соло сонця над полями...
Так радісно звучить, ясна та молода,
Гармонія Свободи і Труда!
І, мабуть, недарма до нашого Союзу
З усього світу емігрують музи...

Так, я — поет. І всі мої «секрети»
Годилося б назвать «секретами» поета.
Та, бач, про це не написав ніхто.
На фотографіях — було... пальто,
У нарисах—білявий чуб, хода ведмідькувата,
«Москвич»... Приймач... Новенька хата...
Таблиця рухів, засобів і дій...
Виходить, є у ТРАКТОРА водій,
А де ж ота тисячосильна сила,
Що в полі чистому на труд мене водила?..

Писали нарисисти і поети
Про мої стахановські «секрети».
Та, прочитавши все, я так сказати мушу:
Товариші!.. Дивіться в душу!

м. Ізюм.

Варвара КАРБОВСЬКА

Рідні пісні

БІЛЯ входу в завод, на паркані заводського саду, висіла барвиста афіша. Вона не схожа була на інші афіші, а скоріше скидалася на білу скатертину, майстерно вишивану різнокольоровими нитками і таким веселим узором, що перед нею мимохіть зупинялися прохожі. Зупинився й Іван Петрович Переверзєв.

...— На мене, — як він говорив потім, — так і війнуло з цієї афіші чимось рідним, хорошим, а коли прочитав — «Декада українського мистецтва в Москві», — я не витримав!

І справді, він таки не витримав, промчав через прохідну, ткнувши вартовому під ніс свою перепустку. Робилося це так, про людське око, бо хто ж на заводі не знає головного механіка Івана Петровича Переверзєва?

До початку роботи залишилося півгодини. Механік узяв собі за правило — приходити, як він казав, зранку зарані.

— О-о! На ловця і звір біжить! — вигукнув він, побачивши огрядну, солідну постать Ганни Власівни. Але, як людина ввічлива, він одразу ж виправдався:— Я, Ганно Власівно, ловлю когось із завкому, а щодо звіра, — ні в якому разі не беріть цього на свою адресу. Просто обмовився. Щодо вас, то ви — наш поважний голова завкому і...

— І ближче до діла, — сказала Ганна Власівна.

— Цілком справедливо! Я хочу знати, що ви зробили у зв'язку з декадою?

— Декадою озеленення? По-моєму, тут і питати нема чого! Заводська територія квітне й пахне, скрізь газони...

— Ах, Ганно Власівно! Я ж не про це! Газони ваші справді...

— Наші газони такі, як їм і належиться.

— І знову ж таки, цілком справедливо. Але я говорю про декаду українського мистецтва...

— Все в порядку, — сказала Ганна Власівна. — Квитками відає Катюша. Звертайтесь до неї.

Молоді хлопці в механічному цеху дивувалися.

— Що це з нашим Петровичем? Ніби й людина не музикальна, а сьогодні зранку наспівує собі під ніс про те, як «реве та й стогне Дніпр широкий».

Молодий чорноокий електрик Андрій Гнатенко чомусь забіг у механічний, підморгнув до хлопців і прошепотів:

— Це він сам, ваш Петрович, реве та й стогне. Бо співи у нього аж ніяк не виходять...

Ледь заводський гудок розпочав своє у-у-у, що значило — у-у-у-же час обідати! — як Іван Петрович стрімголов кинувся до завкому.

Катюша розкладала на столі голубі й рожеві квиткові книжечки.

— Катюшо!—захекавшись, промовив Іван Петрович, — мені треба десять квитків із десяти можливих!.. На всю декаду!

— Е-е-е ні, цей номер не пройде! — сказав хтось іззаду.

Іван Петрович озирнувся. За ним уже стояла черга. І ті, що надійшли останніми, хвилювалися найдужче від усіх.

— Катюшо, ми заперечуємо! Що значить — десять із десяти можливих? А нам що залишиться?

— Коли вже комусь і треба десять, то тільки мені, — молодо й завзято вигукнув електрик Гнатенко. — Це ж моє, рідне!

Іван Петрович почервонів, але, не бажаючи сперечатися, нахилився до Катюші.

— Ну, хоч вісім! Катюшо, золотко!

Бухгалтер Зотов виразно кахикнув і промовив:

— Не інакше, як наш поважаний головний механік страждає за якоюсь чорнобривою Оксаною.

Але й на це Іван Петрович промовчав. Вихопивши в Катюші шість квитків, він полегшено зітхнув. Потім вийшов у сад, сів на лавку й почав їх розглядати, бо в завкомі, хапаючись, він не встиг як слід роздивитись, в який театр і на коли він узяв квитки.

Хтось сів поруч нього. Це був електрик Гнатенко.

— Не чекав я від вас, Іване **Петровичу,** — з образою сказав електрик. — Мені випало тільки три квитки. А на вас, пробачте, жадність напала.

— І зовсім не жадність, — спокійно відповів механік. Квитки були в його руках і йому не хотілося сваритись.

— Ні, жадність! Заграбастали собі півдюжини. А для чого, я питаю? Для мене українська пісня—це моє життя! А для вас що?

— І для мене життя, — щиро посміхнувся Іван Петрович.

— Та ви ж навіть не всі слова розумієте!

Гнатенко підвівся з лавочки.

— Почекай-но, Андрюшо, не спіши. Ще десять хвилин до кінця перерви.

— Не хочу псувати собі настрій!..

— А ти посидь! Може ж я тобі поліпшу його!

— Дасте квитки?

— Навряд! А ти мені ось що скажи, Андрюшо, Де ти був у сорок другім році?

Андрій Гнатенко зашарівся, як півонія, що росла проти них на клумбі.

— А що?

— Що, хіба не можна відповісти на запитання просто?

— Можна. Учився у восьмому класі.

— Так. А в сорок третьому, значить, у дев'ятому? А в сорок четвертому — в десятому? Правильно? Так я розумію?

— Іване Петровичу! — спалахнув Гнатенко. — У сорок четвертому я прохав одправити мене на фронт. Я рвався. Мене не взяли...

— Он бач... І цілком справедливо. Все як слід... А я, голубе, всі ці роки був на українському фронті.

Андрій заморгав довгими віями і з-під них глянув на колодочки з орденськими лентами, що красувалися на піджаці у механіка.

— І я тобі тут багато не говоритиму, як ми билися не те що за кожне місто й село, — за кожну хату, — спокійно говорив Іван Петрович, — ти це сам знаєш. А тепер скажу, що українські пісні мені, москвичу, ой, які рідні! Не менше рідні, ніж тобі. Чув я їх і гіркі до сліз, і заприсягався помститися за кожну сльозу. Чув я їх і радісні, переможні, і на Україні, і від тих дівчат, що ми їх визволяли з неволі. От і мрію тепер послухати, як вони лунатимуть у нашій рідній Москві, щасливі й прекрасні. Ну, а тепер як же — віддати тобі квитки?

Гнатенко підвів голову. На його молодім, засмаглім лиці заясніла мила, соромлива посмішка.

— Так я хіба що, Іване Петровичу?

— Та ти ж щось таке говорив...

— Та то я так... просто сказав... Ви так і вважайте, Іване Петровичу, що то я не навмисне... Добре?

Переклав з російської
Остап ВИШНЯ.

Дмитро БІЛОУС

КРИТИЧНИЙ МОМЕНТ

Уже як заведено —
В роботі своїй
Завжди посередині
Онисим Бугрій.

Він, правда, не з нитиків,
Одне загриза:
Не чути від критиків
Ні «проти», ні «за».

Хоч безліч своїх виставив
Пейзажів своїх,
Ніхто ще не виступив
Із оглядом їх.

«Чи вдача в них заяча?
Мовчать, як на зло» —
В Онисима Савича
На думці було.

Аж ось появились-таки
І огляд один:
«Нотатки про виставку
Останніх картин».

А в нім зауважено:
«На виставці тій
Нудними пейзажами
Дивує Бугрій...»

І далі: «Не віримо
В його почуття,
Бо фарбами сірими
Малює життя»...

— Та що це? — з Онисимом
Щось сталось страшне:
— Ні, ні! Це немислимо —
Вбивають мене!

Гадають, занидію? —
Лютує без меж.
Біжить у президію,
А там йому — те ж.

— Ні, я не безпомічний!
Я ще в комітет,
Все Марку Петровичу
Скажу тет-а-тет!

До Марка: — Хоч ти таки
Мене захисти...
А той: — Та ж від критики
Покращаєш ти.

— Ні, краще світ за очі,
Громлять мене вщент!

В Онисима Савича —
Критичний момент...

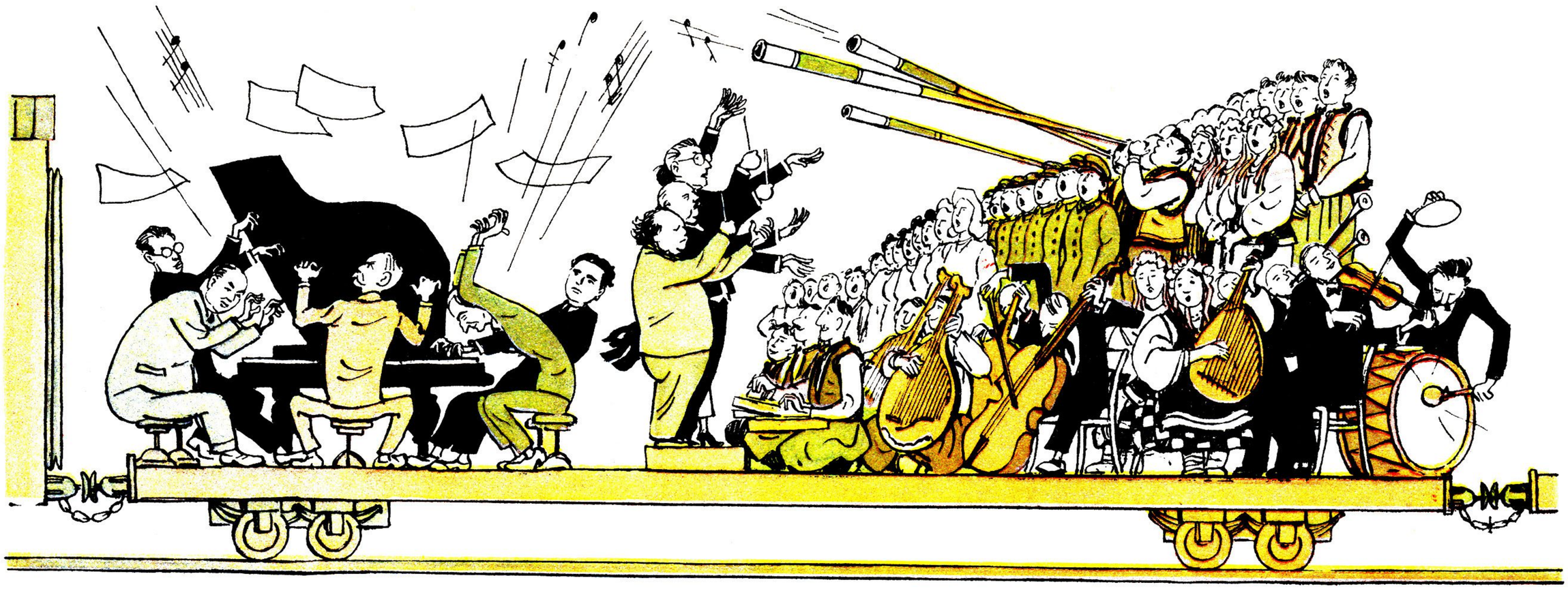

Увага! Перед нами — музикальні сили України, об'єднані на спільній платформі. Ось група майстрів, які досконало володіють своїм інструментом — талановиті композитори **Л. Ревуцький, П. Майборода, К. Данькевич, А. Кос-Анатольський, А. Штогаренко** та інші. Поруч (щоб зручніше було вести репортаж) — зведені в одну могутню музичну одиницю оркестри, хори, танцювальні ансамблі. Ми бачимо керівника Українського народного хору **Г. Вірьовку,** керівника капели «Думка» **О. Сороку,** диригента симфонічного оркестру УРСР **Н. Рахліна** та інших. Багатьох імен ми не назвали, багатьох учасників декади — письменників, художників, артистів, композиторів — на малюнках не показали,— не вистачило місця: одного журналу — мало! Але ми певні, що всі вони добре покажуть себе і займуть гідні місця на декаді у Москві.

...Один помах чарівних (диригентських) паличок — і заспівали хори, загриміли оркестри. Звучить велична симфонія Мирної Праці.

У Москву — з піснями!

Щасливої дороги, товариші, пам'ятаючи: «Не кажи гоп...»

ПАРАСКА АМБРОСІЙ І ЛЕДІ ПУХАЛЬСЬКА

Знайомство леді Пухальської з Параскою Амбросій відбулось кілька років тому досить оригінальним чином.

...Спочатку з'явилися дівчата — юні й прекрасні, як гірські чічки. Вони йшли, обнявшись, зеленою левадою і співали такої життєрадісної, такої грайливої веснянки, що в леді аж сльози на очах виступили. Потім дівчата сіли над річкою і почали плести вінки з рясту та пускати їх на воду, супроводжуючи їх веселими піснями.

Чимось рідним, знайомим дихнуло на леді Пухальську, але серце й очі вбачають щось нове, незвичне. Еге ж, бо таки правда, ще ніде не бачила вона таких щасливих, таких радісних дівчат. Але — ще дивніше чекало її попереду... Задзвеніли, защебетали дівчата, заіскрились, заграли на сонці барви їх пишних та мальовничих вишиванок. І почула леді:

— А тепер підемо до тітки Параски. Послухаємо її нові вірші.

Мов у райдужному сні полинула за ними леді Пухальська і опинилася у затишній селянській хатині, обвішаній квітчастими килимами. І хатина та здалася леді незвичайною, бо раніш ніколи вона не бачила в селянській оселі не те, що книг, а й клаптя паперу. А в цій — книг, книг, і журналів, і газет!..

Аж ойкнула леді, глянувши на господиню хати: сидить за столом жінка, з розумним високим чолом, з проникливими глибокими очима, сидить і пише. А потім підняла голову і зачитала те, що написала. І так солодко, так світло й гаряче стало від почутого на душі в леді Пухальської, що вона не втрималась, заплескала разом з дівчатами, які щільно обступили Параску Амбросій, і кинулася до того щасливого гурту.

...Грубий, сердитий окрик по-англійському — чи не здуріла або чи не п'яна, бува, ця леді, що кидається до екрана, а леді, ще перебуваючи в чарах баченого, огризнулася чисто по-українському: — Якого вам дідька треба? Хіба не бачите? З своїми хочу побалакати.

І зразу ж схаменулася, зрозумівши, що те життя, до якого її так потягнуло, — далеко-далеко, за океаном, що вона в Канаді, у місті Гамільтоні, сидить в кінотеатрі і дивиться радянську кінохроніку. І аж заплакала леді Пухальська...

І знову леді Пухальська прикипіла очима до екрана, вбирає в саме серце чарівне видіння... Там молодь за шкільними партами слухає лекцію... Там селянський хор на сцені виконує якусь пісню. Там у сільському клубі ставлять п'єсу. Так це та Буковина, з якої вона виїхала півтора десятка років тому. Так оце та земля, з якої трудівники тікали все одно куди — в Канаду чи в ковбаню сторч головою.

Протерла Пухальська очі, зітхнула і згадала...

Згадала своє рідне село біля Садгори, що поруч з Задубрівкою, отією самою, яку в кіно показували. Згадала... як біля примарії жандар бучкував вуйка за несплату податків, як у корчмі, єдиному місці, де могла зібратися бідна голота, лунала гірка п'яна пісня, як незаможна жінка змушена була родити в придорожньому бур'яні, бо в чернівецьких панських лікарнях не знайшлося місця для неї, біднячки, як...

Багато чого згадала Пухальська після баченого на екрані шматочка життя. І так їй забаглося туди, у той далекий прекрасний світ, побачити Параску Амбросій, послухати її чудових співанок. Нікому в житті не заздрила леді Пухальська, відколи потрапила в Гамільтон: ні отій голлівудівській красуні, яка, кажуть, має кілька тисяч суконь, ні отій пані з Бродвею, що має півсотні слуг.

Нікому не заздрила, бо знала, що то щастя живих мертвяків, в яких замість гарячого співучого серця холодний злиток золота.

А Парасці Амбросій позаздрила. Позаздрила щиро, доброзичливо, її веселому життю, за якого серце розкривається для пісень і вилучає радість, мов сонце — проміння. І знову перед нею постала Канада, її мачуха, про яку стільки пісень було складено:

Ой Америко, Канадо,
Щоб ти ся сказила...

або:

...У Канаді — просто рай,
Вік живи — і вік здихай.

Та хіба можна весело заспівати про американський спосіб життя, який так по-баранячому, уперто насаджується в суверенному англо-американському домініоні. Та коли б хто заспівав у Гамільтоні весело, то сама леді Пухальська сказала б: «Зварював чоловік — навколо безробіття, нужда, безнадія, а він радіє».

Довго видіння щасливого життя на Радянській Буковині супроводжувало її. І взяла Пухальська ручку та зошит паперу і написала своїй далекій землячці Амбросій довгий-предовгий лист, сповнений захоплення, подиву і сумнівів. Так, так, і сумніви були в тому листі. Про це свідчили з десяток «невже»... —Невже у вас панів немає? Невже кожний працює? Невже жінки мають право урядувати? Невже для селянських жінок побудовано родильні будинки? Чому ви так радісно співаєте? Адже ми в Канаді забули співати, розучились співати.

І наприкінці... — Я ж ваша землячка, з Садгірського району, котрий залишила багато літ тому. Я побачила рідний край в кіно, побачила вас і вирішила познайомитися з вами ближче, розпитати про ваше щастя. Бо в нас... — і леді виплакалась на всю сторінку листа.

Одержала Параска Амбросій листа з-за океану і відповіла на всі «невже» хорошою піснею, піснею про квітуче радянське життя на зеленій Буковині.

В. РЕЧМЕДІН,
Спецкор ПЕРЦЯ.

Чернівецька область.

„ЦИВІЛІЗАТОРИ“-КОЛОНІЗАТОРИ

Народна мудрість говорить: раз на віку трапилося черв'яку злізти на моркву, та вже й каже: «Я вищий од усіх!».

Американські державні черв'яки, силкуючись видряпатися на вершину світового панування, галасують, що вони «вищі од усіх».

Запеклий расист сенатор Беверідж, аж поки й дуба не дав, все твердив, що ніхто інший, як сам містер всевишній, створив американців знавцями у справі керування, щоб вони могли «взяти на себе опіку над дикими народами і народами старечо безсилими»...

Нинішній президент США не дав собі наплювати в кашу і також заявив у 1945 році:

— Перемога, яку ми здобули, покладає на американський народ тягар постійної відповідальності за керівництво світом.

Відтоді з Білого дому тільки й чути цю пісню американського експансіонізму.

Недавно гарвардський «філософ» Генрі Х'юз видав препаскудну книжечку «Аналіз сучасного суспільства», в якій майже на двохстах сторінках всіляко розхвалює США, як «світового гегемона».

«Сполучені Штати, — повчає Х'юз, — повинні взяти на себе керівництво світом!»

Та чого ж «повинні»? Хіба хто просить?

— А як же!—говорить автор,— європейці «з жадобою чекають на американське керівництво».

Заокеанські фельдфебелі та держиморди із шкури лізуть та пнуться в «учителі» та «наставники» людству. Всі вони з неймовірним нахабством і настирливістю набиваються зі своїм «керівництвом», як набивався колись гоголівський поміщик Ноздрьов.

— Купи в мене жеребця, — говорив він Чичикову.

— Помилуй, навіщо ж мені жеребець?

— Ну, купи кауру кобилу!

— І кобили не треба.

— Ну, так купи собак.

— Та для чого мені собаки? Я не мисливець.

— Та мені хочеться, щоб у тебе були собаки...

Уолл-стрітові дуже хочеться, щоб його цепні собаки сиділи не тільки в англійському та французькому парламентах, не тільки в Італії та Югославії, Греції та Іспанії, а скрізь по всьому світу.

— Приймайте наше керівництво! — кажуть народам американські держиморди й фельдфебелі. — Ми хочемо і вас навчити американському способу життя.

— Навчити? Як же ви будете вчити когось, коли у вас самих на 75 мільйонів дорослого населення 36 мільйонів не кінчило школи?! — відповідають їм народи.

— Ми дамо вам свою культуру й цивілізацію! — невгавають держиморди й фельдфебелі.

— Атож, дасте! Голлівудські фільми «Поцілунок бандита» чи «Людина-вовк». Дасте суди Лінча й електричні стільці! А з університетів повиганяєте всіх, хто не закликатиме, подібно американському «вченому» з міста Тампа, до «бактеріологічної війни», вживання газів, атомних і водневих бомб і міжконтинентальних ракет» для знищення «лікарень, церков, учбових закладів чи якихнебудь груп населення»... Обійдемося без вашої культури!..

— Не забувайте, що ми найзабезпеченіша в світі нація! — набиваються держиморди й фельдфебелі.

— Де вже там забути! — заявляють народи світу. — Кожен третій американець — безробітний. Тридцять процентів американців живуть у трущобах та собачих халабудах. Американський народ по саме горло забезпечений комісією по розслідуванню антиамериканської діяльності й перезабезпечений поліцією й поліцейськими палицями.

— Зате ніхто не стане заперечувати наших багатств! — наполягають держиморди й фельдфебелі.

— Ще б пак! Уолл-стріт такий багатий, що може купити перший-ліпший західноєвропейський уряд з усіма його потрохами. А ваші мільйонери замовляють для своїх любимих собак спеціальні меблі, дорогий посуд, вставляють собакам золоті коронки, влаштовують для собак дорогі бенкети. Мільйонер Астор володіє не тільки мішками золота, а й власним островом біля берегів штату Георгія. А безробітний шофер Артур Фрізе, з Індіанополя, не маючи й цента за душею, змушений продавати власне праве око, щоб вилікувати хвору дружину...

— Ви недооцінюєте вигод, які дає доктрина Трумена і план Маршалла. Доктрина і план гримлять по всьому світу!

— А гримлять! Там, де «доктрина», там і гримлять... зброєю. У Греції, в Тризонії (Західна Німеччина), в Тітонії, чи то пак в Югославії, тощо. А щодо «плану Маршала», то й він гримить. Скандально гримить! Минулого року в Англію завезли американські купці десятки тонн недоброякісного яєчного порошку. Ніхто із споживачів не бере його! Краще, кажуть, з голоду вмерти, аніж од тієї тухлятини. Західній Німеччині за планом Маршалла постачають таку кукурудзу, від якої передохли всі кури. Гнилі фініки й консерви відмовляються їсти навіть звірі в зоопарках. Ні, вже хай вам і Трумен з Маршаллом, і план з доктриною! А нам — справжній мир і справжня свобода.

Заокеанські «добродійники» лютують:

— Приймайте, кажемо, наше керівництво, а то ми вас на капусту перешаткуємо!

— Не вийде, містери держиморди й фельдфебелі! — гримить одностайна відповідь волелюбних народів світу. — Руки короткі!

Матвій ШЕСТОПАЛ.

ТИСЯЧА Й ОДНО УБИВСТВО

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

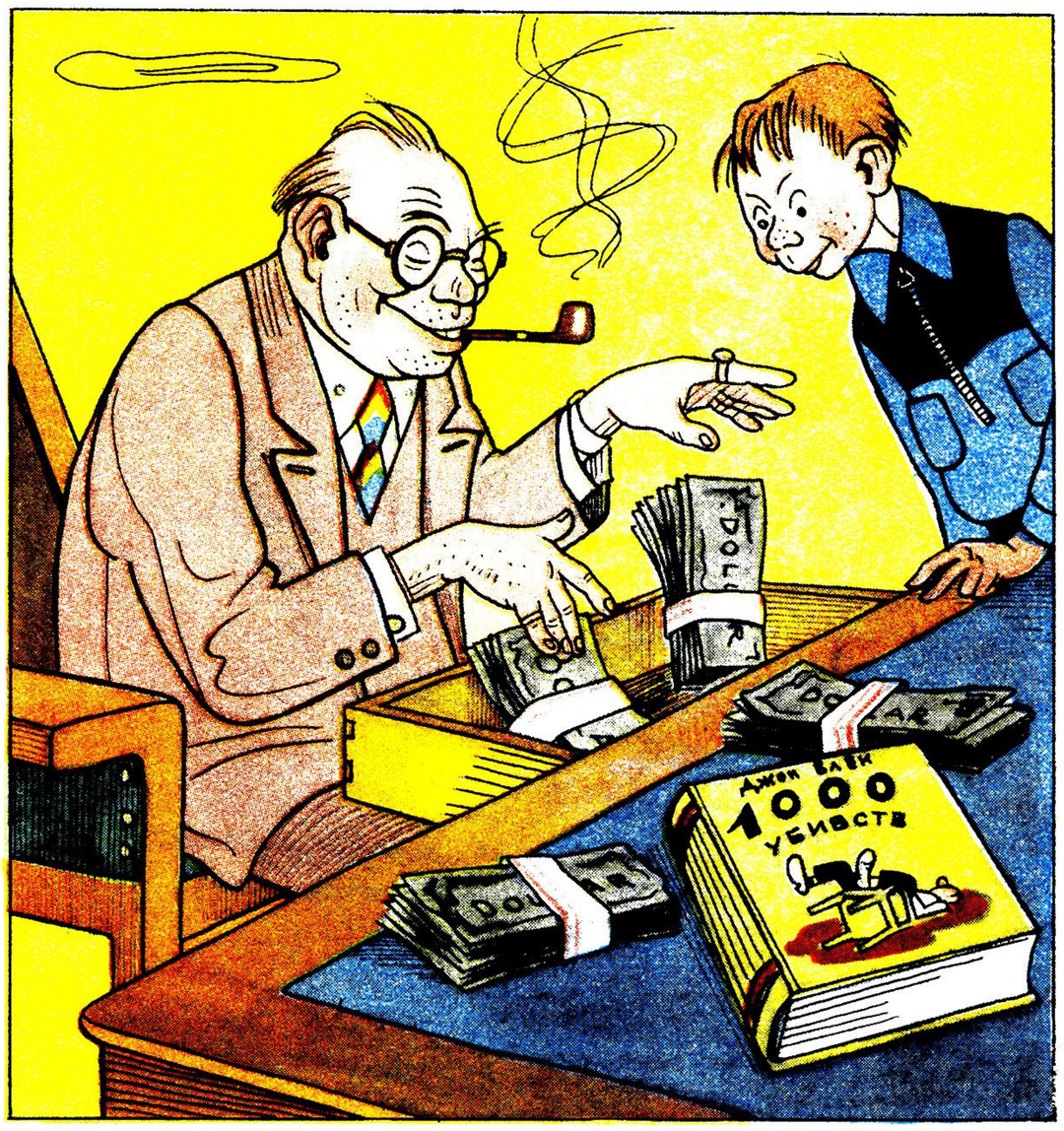

Містер Блек зробив добрий бізнес. Він написав книжку «Тисяча убивств» і одержав за неї великі гроші.

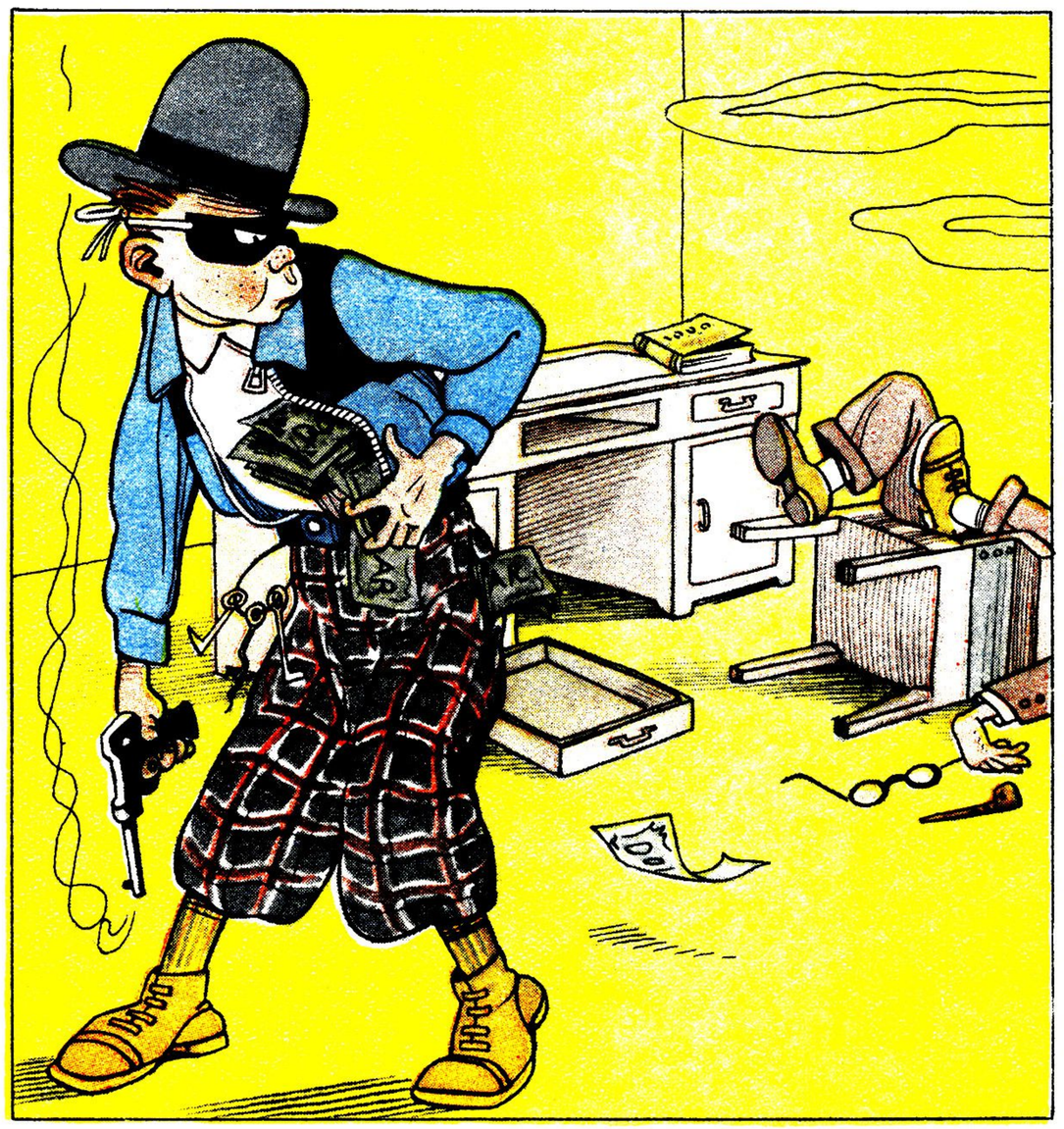

А синок містера Блека прочитав ту книжку...

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (214) (на украинском языке). Підписано до друку 29.V.1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02025. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1751. Тираж 100.000 прим.

МИСТЕЦТВО ЖОВТОГО

ДИЯВОЛА

Це зразки творчості не божевільних, а модних американських художників і скульпторів, взяті нами із журналів «Арт ньюс» та «Арт мегезін». За долари Уолл-стріту розтлінні митці намагаються отруїти свідомість американського народу, щоб відвернути його увагу від боротьби за мир і справжню демократію.

ГЕСТОН. — Л і т о.

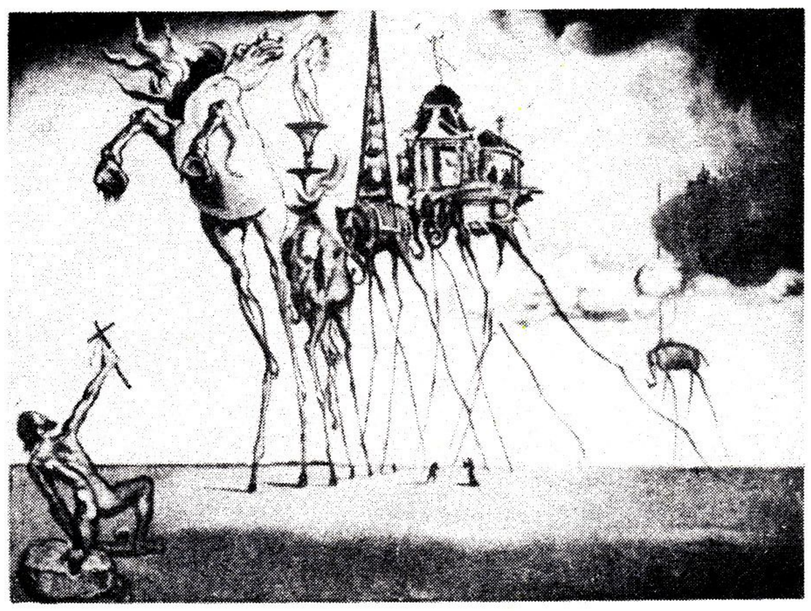

Сальвадор ДАЛІ. — С п о к у с а.

Генрі МУР. — Г о л о в а.

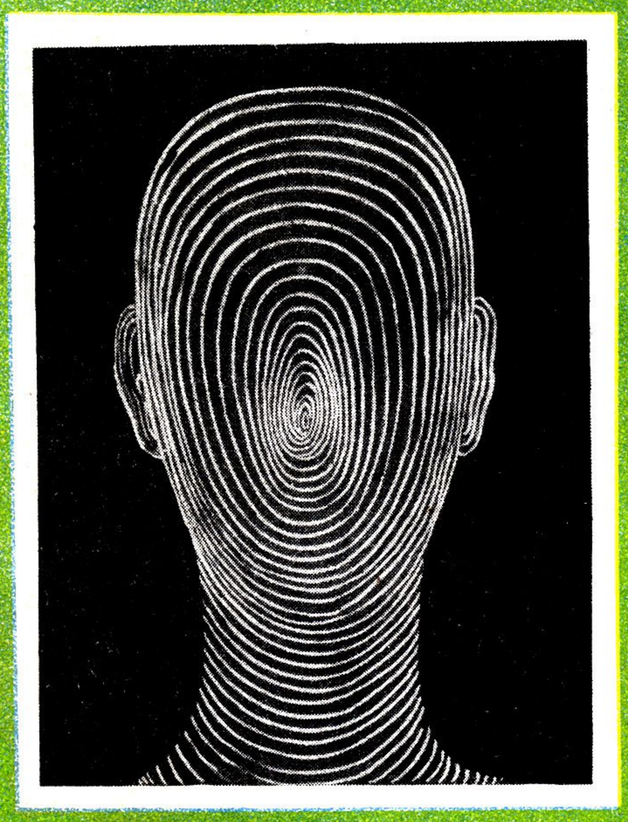

Пауль ЧЕЛІЧЕВ. — Л и ц е.

Джон ГЕЛІКЕР. — М р і ї.

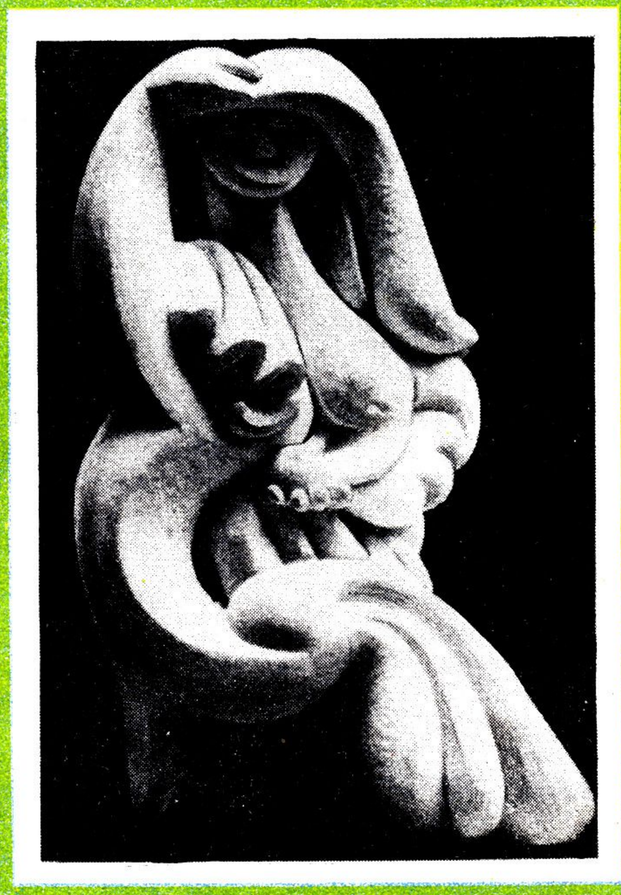

ЛІПХІЦ. — М а т и й д и т и н а.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

КУЛЬТУРА ЖОВТОГО ДИЯВОЛА